

RAŠYTOJOS LAZDYNŲ PELĖDOS LITERATŪRINĖS PREMIJOS KONKURSUI

Lina Simutytė

Mažeikiai senojoje fotografijoje, 1916 m. atvirutė

SANTUOKŲ RŪMAI

Apsakymas

Tą dieną nuo ryto lijo, o paskutinė pamoka buvo kūno kultūra. „Kūno kultūra“ vadinau laiką, kai mūsų klasės merginos turėdavo persirenginėti kartu su dvyliktokėmis. Jos nepraleisdavo galimybės pasipuikuoti savo iškilimais nusimetusios liemenėles – jas kaip išnaras nutrenkdavo ant šaltų marmuro imitacijos plytelių ir palikdavo raitytis tarsi nuodingas, tačiau dėl to tik dar labiau traukiančias glotniausių rūšių gyvates. Dvyliktokės lygindavosi krūtinėmis, jų išlinkimais, spenelių spalvomis, kontūrais bei formomis tarsi jos būtų visai ne paprastos kūno dalys, o nauji baldai iš „Senukų“ katalogų, demonstruojami svečiams. Liesdavo viena kitą ir juokdavosi. Drąsiausios dalindavosi intymiausiomis patirčių detalėmis su vyresniais vaikiniais – dauguma buvo baigę dvyliktą klasę, tad savo automobiliais tamsintais galiniais stiklais pasitikdavo jas už mokyklos ir laukdavo pasirodančių pamokoms pasibaigus. Tie vaikinai suvažiuodavo iš Mažeikių proftechninės, kurioje mokėsi virinti, instaliuoti elektros laidus ir sužinoti kaip veikia vandens čiaupai, o tada jau galėdavo užtaisyti skyles vamzdžiuose ir užsidirbti. Tos – drąsiausios didesnių krūtų merginos – pasakodavo, jog moteriškas grožybės reikia užsiauginti bei prižiūrėti, kalbėdavo apie tai, kaip vaikinams patinka jų apvalumai, buvo išmokusios tokių absurdiškų, nuvalkiotų frazių kaip „vyrai – ne šunys, ant kaulų nešoka“, kurios reiškė, kad tik didžiakrūtės gali suvilioti.

Buvo akivaizdu: susirasti vaikiną man negrėsė – dėvėjau „nulinio“ dydžio liemenėlę be pakietinimų ar metalinių lankelių. Negana to, gyvenau tokia sename ir apsilaupiusio tinko name, kad nuo visų klasiokų, kurių tėvai dirbo „Mažeikių naftos“ gamykloje ir gyveno druskingos, baltos spalvos kotedžuose, slėpiau savo adresą ir namo keliaudavau aplinkkeliais. Mūsų namo pirmajame aukšte tėvai taip pat buvo įrengę naudotų baldų ir dėvėtų drabužių parduotuvę. Jos gėdijausi taip, jog verčiau rinkdavausi palydėti klasiokes nors ir iki Mažeikių pakraščio, nei leisdavausi palydima pati. Gėda ir melas – tokia rūšimi baldų buvo apstatyti mano vidiniai kambariai, kuriuos kasdien mintyse perstumdydavau ir šveisdavau, kad rytais galėčiau pasirodyti klasėje.

Kol dvyliktokės tarsi per išpardavimą demonstruodavo iškilimus ir kalbėdavo apie vaikinus iš proftechninės, stovėdavau kuo atokiau, atsirėmusi į sieną iš balto plastiko lentelių, imituojančių medieną. Melsdavausi, kad mano kojines nebūtų praplyšusios, o sportinė apranga nedvoktų pelėsiu, kurio kvapu net išskalbti ir minkštikliu skalauti drabužiai nuo namo negailestingai persismelkdavo. Stebėdavau jas – ir klasiokes, ir vyresnes. Žvilgčiodavau į jų liemenėles, į kojines, kurios užsibaigdavo virš čiurnų. Matydavau jų glotnias kojas ir liemenis. Stengdavausi žiūrėti taip, kad jos nepastebėtų. Kai kurios eidavo persirengti į dušinę – joje tilpdavo maždaug keturios. Girdėdavau, kaip retkarčiais jos tyčia paleisdavo vandenį iš kalkėtų dušų galvučių, kaip imdavo klykti, o tada pasirodydavo

permirkusios, šlapios, bet laimingos. Maniau, kad taip ir atrodo toji tikra draugystė – laistymasis vandeniui dušinėse, juokas ir drąsa viena kitai pasakojant apie pirmąsias glamonių patirtis garažuose; luktelėjimas, kol tavo draugė spės persirengti.

Kai kurios lįsdavo į tualetą – po vieną arba dvi. Prie jo durų susidarydavo eilė laukiančiųjų. Su medžiaginiu sportinės aprangos maišu, viršuje susirištu pinta virvute, stovėjau eilės viduryje kai prie manęs priėjo Jurga – tuo metu jos liemenėlė buvo B dydžio, o tėvai, žinoma, dirbo „Mažeikių naftoje“.

Lendam kartu persirengt, ką?

Žinoma, sutikau. Kai Jurga iš eilės galo perėjo į jos vidurį ir atsistojo šalia, mano širdis kelis kartus persivertė. Jurga buvo nuostabi. Rudi, į storą uodegą surišti plaukai tviskėjo grikių medumi, o jų galiukus įsivaizdavau kvepiant ir cinamonine kramtomąja guma, ir švelniu šampūnu, kurio sudėtyje būtinai būtų gintaro. Jis, putodamas tarp pirštų, gaivintų plaukų šaknis ir glamonėtų jų svogūnėlius Jurgai plaunant galvą. Rankoje Jurga laikė savo sportinį kostiumėlį – šortus ir palaidinę, dėvėjo lengvą suknelę su dryželiais. Kol ji stovėjo šalia, negalėjau ištarti nei žodžio, tad iš visų jėgų tikėjau, kad ir ji nepradės manęs kalbinti.

Žinoma, pradėjo. Iš pradžių papasakojo apie savo kambarį, apie naują kėdę ant ratukų, o tada ėmė klausinėti, kaip atrodo mano kambarys, ar man patinka sėdėti prie lango ruošiant pamokas, nes pati neįsivaizdavo, kaip įmanoma susikaupti, kai už lango triukšmaujama – net jei tai tebtų naujo kelio tiesimas ar gatvę šluojančio dulkėto darbininko solo.

Juokiausi pritardama, papasakojau apie savo kambarį – buvo įstabu, kaip mano atmintis iš matytų serialų ir filmų, iš popierinio „Senukų“ katalogo sudėliojo tobulo kambario elementus, kuriuos čia pat jai pradėjau žerti: lova su rausvu baldakimu, balta knygų lentyna, tapetai su fluorescencinėmis žvaigždutėmis, planetomis ir jaunatimis. Stalinė lemputė ir rašomasis stalas, lengvutės užuolaidos ir nakčiai užtraukiami roletai, slystantis parketas bei spinta, kurioje laikau savo rūbus – kiekviena palaidinė, suknelė kybo ant skirtingos pakabos, ir visos jos būtinai vienodos, taip pat šviečiančios tamsoje, jei sugalvočiau naktį kur nors pasprukti.

Jurgai patiko mano kambario apibūdinimas. Tačiau dar labiau jai patiko mintis apie naktį, apie galimybę pabėgti. Ji pasakojo apie savo brolių Dovydą. Kalbėjo, kad naktimis jis užveda tėčio automobilį ir pasprunka iš namų, važinėjasi miegančių Mažeikių gatvėmis ir rajonais. Jurga pasakojo, kad naktimis prie muzikos mokyklos vaidenasi – būtent toje vietoje, kur mokyklą su parku skyrė nedidelis trikampis ruožas iš medžių – juose varnos suko lizdus ir einančius pro šalį apdergdavo. Mūsų šeimoje buvo sakoma, kad tai – laimės ženklas, o apdergtas būsi turtingas. Tad vieną naktį, kai nesilioviau galvojusi apie būdus mums praturtėti, ryžausi pasprukti ir stovėti varnų trikampyje tol, kol buvau apdergta nuo galvos iki kojų, nuo rankų pirštų iki plaukų galiukų ir jų svogūnėlių. Tačiau net tai nepadėjo – priešingai, mama priekaištavo dėl nenumatyto skalbimo ir išnaudotų miltelių bei minkštiklio.

Su Jurga kalbėjomės eilėje prie tualetų, tada – tualete, kalbėjomės, kol persirenginėjom, kol ji šlapinosi. Kalbėjomės ir tada, kai kartu pasirodėme sporto salėje, kalbėjomės besivarydamos oranžinį krepšinio kamuolį, kuris priminė šiurpstančios odos paviršių. Kai baigėsi kūno kultūra ir mes grįžome į persirengimo kambarį, pašiurpau ir pati – nuo minties apie Jurgą, o dar labiau apie tai, kad mes vis dar kalbamės, kai netrukus man reikės sprukti, kad ji nesužinotų, kur gyvenu.

Ačiū Dievui, vis dar lijo. Džiaugiausi radusi tinkamą dingstį greičiau pabėgti – žinojau, kad Jurga tikrai nesirodys lauke be skėčio. Mano veidas kaito, mintimis bandžiau sugrįžti į savo sumeluotą kambarį – į tą rausvą baldakimą, į spintą su vienodose pakabose besiilsinčiais drabužiais. Bandžiau įsivaizduoti save sėdinčią ant to slidaus parketo, nakčiai užleidžiančią standų medžiaginį roletą, kuris dera prie sumeluoto kambario sienų su šviečiančiais žvaigždynais ir pop žvaigždėmis plakatuose. Bėgau per gatvę, per parką, mano kakta žliaugė lašai ir gėda, lašai ir baimė, kad galiausiai Jurga nutols nuo manęs vos supratusi, jog melavau.

Kai stovėjau prie aptriušusio, sergančio mūsų namo ir dairiausi, ar niekas nemato, kad pagaliau

galėčiau pasislėpti nuo savo pačios melagysčių laiptinėje, už nugaros išgirdau:

O tai gal šianakt pabėkim, ką?

Jurga. Be skėčio ir jokios priežasties. Krūptelėjau, atsitraukiau, o dar likusios mintys virto beskonėmis vandens čiurkšlėmis – jas čia pat nurijau kartu su seilėmis ir lietumi. Įsivaizduojamo kambario detalės mano mintyse išskydo. Neliko nei tų šviečiančių sienų, nei vienspalvių pakabų, nei spintos. Dar kurį laiką įsitvėrusi laikiausi rausvo baldakimo virš lovos, tačiau paleidau ir jį. Tuščia, tylu. Mano smegenys, išstūmusios sumeluoto kambario vaizdinį, čia pat pradėjo apstatinėti tuščią erdvę baldais, iš tiesų riogsojusiais toje pereinamoje erdvėje, kurioje gyvenau. Kėdė. Jos išsėdėtą gobeleną tėtis kelis kartus buvo pervilkęs kiek mažiau nutriušusiomis medžiagomis iš naudotų baldų parduotuvės. Išgulėta kušetė. Patalynės dėžėje trūnijo vištų plunksnomis prikimšti patalai su erkutėmis. Kambarys mano vizijoje apsitraukė tais pažįstamais nykiais tapetais, riebaluotais pirštais nugraibytomis sienomis, užuolaidomis ir mediniais langais, dengtais papilkėjusiomis dieninėmis užuolaidomis su erzinančiais kutosais. Priešakyje mačiau dulkių gniutulus pakampėse, o tada ėmiau vaikščioti po namą, matydama, kaip baltos Jurgos kojinitės išsitempa nuo nešvaraus, limpančio mūsų virtuvinio linoleumo paviršiaus, kuris net išplautas nuolatos kibo prie šlepečių padų.

Tylėjau ir spoksojau į Jurgai į akis. Pirmą kartą jose pamačiau mažyčius taškelius, kuriuos kaip baldus norėjosi jungti į vientisą, išblizgintą kambario sistemą. Atrodė, Jurga matė tai, ką mačiau aš, tačiau negailestingai prisiartino ir pasakė savo adresą, jei naktį norėčiau pabėgti. Kudirkos 8, tas dviaukštis kampinis namas su plačiu balkonu ir terasa.

Žinai?

Žinau, – atsakiau.

Ir Jurga pasileido per lietų.

Vakare vis dar pylė išilginiais lietaus ruožais, mano kambarys kvėpėjo oru, kuriame buvo ištirpusios nuojaautos molekulės. Pro lango rėmą sunkėsi vanduo, jis plonyte srovele tekėjo ant palangės. Žiūrėjau į tą rėmą, stebėjau vandens srovę, talpinančią praėjusios dienos drėgmę. Ji tik dėjosė vėsia dėl lietaus ošimo, kuris nuo ryto priminė įjungtą pusiau automatinės skalbimo mašinos lengvąjį režimą, tačiau iš tiesų iš vidaus kaitino kaip perdegusio dulkių siurblio viduriai.

Kalbėtis su Jurga. Stovėti šalia jos. Girdėti, kaip ji šlapinasi mokyklos persirengimo kambario tualete. Žinoti jos adresą. Visa tai kainavo kur kas daugiau nei naujas baldų komplektas iš „Senukų“. Ko gero, tai buvo svarbiau net ir už tai, jog ji galiausiai demaskavo, kokioje landynėje gyvenu. Akimirksniu mano planas žlugo, o tame susikurtame kambaryje užgeso šviesa.

Atidariau spintos duris, jos garsiai sucypė. Tarp drabužių ieškojau ko nors, kas galėtų tikti šiai nakčiai. Svetainė plyšojo nuo transliuojamų vakaro žinių ir orų prognozės. Neabejojau, kad mama sėdi ant sofos kojas ilsindama priešais pastatytame fotelyje, o tėtis gurkšnoja „Lokio“ alų, virtą Mažeikių bravore. Apmaudu, kad jis neišgalėdavo nusipirkti „Švyturio“ ar bent jau „Kalnapilio“, kurių reklamos net pikseliuose tviskėdavo didmiesčiu. Visa ši nepertraukiama vakarų rutina mane ramino ir priminė amžinąjį variklį, į kurį ketinau įmesti metalinį liemenėlės lankelį žiezirboms sukelti. Vakarų idiles skirdavo tik orų pranešėjų kostiumėlių spalvos – jos buvo permainingos kaip ir dangus, kurio fone susidėdavo kelios pasikartojančios skaidrės su skirtingomis mėnulio fazėmis.

Priešpilis ir penktadienis. Kudirkos 8. Namas su plačiu balkonu ir terasa. Mūsų namo numeris taip pat buvo paženklintas aštuonetu ir stovėjo ant kampo.

Esmė, jog tą naktį iš tiesų norėjau pabėgti, nes žinojau, ką galiu papasakoti Jurgai.

Pirmiausia, svarbu paminėti, kad kiekviename kampiniame name vaidenasi. Taip pat kiekvienas kampinis namas yra prakeiktas, o gal palaimintas skersvėjais, kurie dvasias su jame gyvenusių žmonių istorijomis išnešioja aplinkiniams gyventojams. Kai mūsų name dar gyveno dėdė Robertas, surengė vakarėlį, skirtą pirmame aukšte apsigyvenusioms dvasioms. Dėdė žinojo, kad toks namas kaip magnetas traukia neįtikėtinas požemių bei dangaus būtybes, kurios tuo metu ėmė palikinėti akivaizdžius savo buvimo įrodymus ne tik darinėdamos duris, dureles, langus bei aimanuojančias langines, bet ir perjunginėdamos radijo stotis, išderindavusios bangų dažnius. Žadintuvai pradėdavo skambėti pirmą valandą nakties, kai visi dėdės zoologijos sode laikomi gyvūnai ir gėlės jau būdavo

sumigę, tad namas pamažu išsiderino iš įprastinio ritmo.

Negana to, veidrodžiuose likdavo lūpdažio žymės – tarsi tos būtybės būtų bučiavusios pačios save arba repetavusios bučinius prieš pirmąjį lūpų prisilietimą prie dar nebučiuoto žmogaus. Dėdė pasamdė netekėjusią ilgaplaukę moterį. Ji rytais ieškodavo šių būtybių paliktų brangenybių – nuo pamestų grandinėlių su medalionais, atverčiamų veidrodėlių odiniuose dėkliukuose, portsigarų su inicialais čia niekada negyvenusių žmonių iki didžiulių senovinių ramentų bei invalidų vežimėlių. O kur dar šokių batelių poros – po kiekvienos nakties jų rasdavosi vis daugiau ir daugiau. Galiausiai prižiūrėtoja pastebėjo ir subraižytas grindis, ir nuorūkas, kurios buvo susmaigstytos į vazonus su rečiausiomis orchidėjų ir lelijų rūšimis. Dvasios namams sumigus akivaizdžiai linksminosi ir puotavo. Dėdė budėjo, laukdamas mįslingųjų būtybių pasirodymo, tačiau kaskart užmigdavo dar prieš vienuoliktą.

Praėjus kelioms tokio budėjimo savaitėms jis taip išvargo, jog nusprendė sukviesti savo draugus: pačias įžymiausias Mažeikių garsenybes su antrosiomis pusėmis.

Svečiai vienas po kito ėjo pro paradinį įėjimą, kuris dabar veda tiesiai į mūsų naudotų baldų ir dėvėtų drabužių parduotuvę. Ilgaplaukė kiekvieną svečių porą pasitikinėjo su pora mįslingųjų būtybių paliktų šokių batelių: jie buvo kiek nudrengti, bet vis dar puikiai kaustyti ir patvarūs. Poros persiavė, prieškambarįje pasipudravo skruostus ir leidosi į puotą. Jos metu skambėjo pati įvairiausia muzika – būtent šiuo laikotarpiu dėdė pradėjo kaupti savo garsiąją CD kolekciją. Iš tiesų, jis atliko milžinišką darbą visai muzikinei industrijai, plokšteles pradėjęs skaitmenizuoti, tačiau tai vyko vėliau, tad apie tai ir kalbėsiu kai tam ateis tinkamas metas.

Tą įspūdingą vakarą, kuris prasidėjo vos nusileidus saulei, pirmasis mūsų namo aukštas skendėjo smilkalų bei tabako dūmuose – dėdės augalų oranžerija švietė žvakėmis ir lemputėmis, virš šokių aikštelės kabojo besisukantys veidrodiniai kamuoliai, jie dalijo erdvę į skirtingų atspalvių zonas.

Poroms buvo uždrausta kalbėtis, šokiai turėjo vykti tyloje – tik trypiamas parketas, slyščiojantis šokimo batelių čeržėjimas, kauškėjimas, muzika ir žvilgsniai, poroms keičiantis partneriais. Artėjant vienuoliktai buvo patiekta kava su grietinėle ir egzotiniais vaisiais – kad jokių būdu šokėjams nekiltų pagunda užsnūsti.

Svečiai gurkšnojo iš miniatiūrinių japoniško porceliano puodelių, gardžiavosi desertais ir prisideginėjo cigarus, o dėdė Robertas užsnūdo pirmasis. Jis prisėdo savo mėgstamiausiame krėslė iš dalmatino imitacijos kailio ir per akimirksnį pajuto saldų, visa apimantį nuovargį. Poros viena po kitos taip pat vis labiau atsipalaidavo: sėdosi čia pat ant žaižaruojančio parketo, primindami nespaltoto, paslaptingo filmo aktorius ir sceną, kurioje per akimirksnį visus namus užmigo nežinomos jėgos. Mažeikių garsenybės gulėsi ant grindų be jokių skrupulų skambant lengvai fleitos melodijai ir tilindžiuojant varpeliams iš senamadiškų CD grotuvų. Parketas ilgainiui buvo nuklotas ilgų sijonų medžiagomis, švarkais ir jų rankovėmis, o žvelgiant iš viršaus priminė šiandieninę mūsų namo realybę, kuri užplūsta kartą per porą mėnesių tėvams grįžus su maišais padėvėtų drabužių.

Ilgaplaukė prižiūrėtoja priėjo prie Roberto, bandė jį pažadinti, tačiau užliūliuota vienuoliktos valandos kerų, lengvai, sulėtintai prisėdo ant grindų šalia fotelio su snaudžiančiu namo šeimininko. Jos ilgi plaukai išsidraikė ir įsielektrino, o akys užsimerkė. Pirmą valandą nakties, kaip įprasta, pradėjo skambėti žadintuvai. Poros budo, žvalgėsi, apdėjusios kėlėsi nuo grindų, delnais lygino savo nepaklusnias drabužių klostes ir pusiau miegodami ėmė skirstytis. Kai viena po kitos įžymybės pasiekė prieškambarį, kad galėtų apsiauti, nė vienos poros nebuvo likę. Prabangiausi jų batai ir bateliai, aukštakulniai ir sandalai – tikros odos su batraiščiais, kurie užsibaigdavo sidabriniais galais – visos poros buvo dingusios. Kilo didžiulis skandalas, dėdė Robertas buvo apkaltintas afera, o Mažeikių garsenybės tą naktį namus pasiekė degdami iš gėdos ir avėdami ne savo batais, bet nudrengtais mįslingųjų būtybių paliktais šokių bateliais.

Vienas po kito spaudoje pasirodė įžymybių liudijimai apie tą keistąją naktį – mūsų namas buvo fotografuojamas ir iš išorės, ir iš vidaus, o dėdė susilaukė tiek dėmesio, kiek ir jam pasidarė per daug, tad kurį laiką buvo ramu. Tiesa, jis nusprendė dar pasilaikyti ilgaplaukę prižiūrėtoją, kuri diena po dienos, naktis po nakties pradėjo puoselėti lūkesčius užkariauti Roberto širdį – kartą ji net pasirodė visiškai nuoga Roberto miegamajame – jos krūtis elegantiškai dengė ilgos, aistra įelektrintos plaukų

sruogos, tačiau nieko pikantiško neįvyko. Ta moteris kepė gardžiausias pusryčių kiaušinienes, storiausiais sluoksniais marmelado tepė skrudintus batonų paviršius, tačiau Robertas liko nepalaužiamas.

Miesto gyventojai neįtikėtinose miesto vietose pradėjo rasti brangių batų poras po vieną batą. Parkuose po suoliukais, butų laiptinių aikštelėse, tarp medžių šakų, fontanų dugnuose, vaistinės prekystalėse, šiukšlių dėžėse ir kontaineriuose bei vandens telkiniuose ir krūmynuose – iš tolo spindėjo lakiniai smailianosių mokasinių, aukštakulnių ir sandalų galai.

Dėdė, sužinojęs, kad mieste dedasi neregėti dalykai, sulaužė savo nuosprendį kurį laiką nekelti vakarėlių ir sukviestą Mažeikių varguolius, radusius garsenybių batus, o tada nusprendė suporuoti ne tik mokasinius ir storapadžius, bet ir juos radusius žmones.

Ilgaplaukė prižiūrėtoja varguolius prieškambarėje vaišino kavos likeriu. Vakarėlio taisyklės ir šįsyk draudė šnekučiuotis, o muzikos buvo atsisakyta visai, tad vakaras priminė slaptą tylos žaidimą, kuriame susitiko žmonės, nešini po batą. Tokiu būdu pirmasis namo aukštas sujungė beveik dvidešimt porų batų, kūnų ir širdžių. Smailianosis mokasinas atrado savo mokasiną, raudonas aukštakulnis – savo aukštakulnį, o smaragdinės spalvos gyvatės odos storapadis – savąjį storapadį. Ilgaplaukė prižiūrėtoja savo delneliuose spaudė 37 dydžio dešinės kojos laivelį, kai prie jos priėjo aukštaūgis vyriškis su tokiu pat kairiuoju laiveliu. Tylėdami prieškambarėje jie vieną šalia kito pastatė batus ir droviai šyptelėjo, o dėdė Robertas pirmą kartą apkabino ilgaplaukę tokiu apkabinimu, kuris labiau priminė tėvišką palaiminimą, nei išsvajotąjį aistros glėbį. Įdavęs jai vokelį su paskutiniu atlyginimu, be žodžių išlydėjo ilgaplaukę su aukštaūgiu į kiemą, kuriame glėbesčiavosi kitos ką tik susitikusios poros.

Kitą savaitę Mažeikiuose buvo įteisinta 19 naujų santuokų, o miesto garsenybės ne tik viešai atsiprašė Roberto už mestus kaltinimus, bet ir skyrė pinigų santuokų ceremonijų salei įrengti. Naujos salės erdvė buvo išpuošta didžiuliais veidrodžiais, krištoliniais sietynais ir ažuoliniais staleliais su egzotinėmis gėlių puokštėmis. Dėdė Robertas po tos nakties susigražino puikų miegą, o namuose apsigyvenusios dvasios kuriam laikui buvo pamalonintos, tad nustojo braižyti parketą bei terlioti veidrodžius lūpdažiais ar prikelti tuoj po pirmos valandos nakties.

Buvo vos pirmos nakties ir tada, kai baigiau pasakoti šią istoriją Jurgai ir Dovydui. Po ilgos nuostabos bei susižavėjimo juoko mašinos salone įsivyravo tylą bei nuovargis, tarsi mus būtų užliūliavę tų – buvusių naktų kerai kampiniame name, paženklintu aštuonetu. Snaudulys maišėsi su baime, kad tėvai gali pastebėti, jog lovoje miega ne jų vaikai, bet medžiaginiai sutvėrimai iš į krūvą sumestų ir patalais apklotų drabužių. Su Jurga sėdėjome ant galinės jos tėčio „Citroen Picasso“ sėdynės ir šlamštėm pirmąsias porcijas „Baltijos“ ledų. Dovydas reguliavo radiją, ieškodamas naktinių programų. Visas automobilis, visa mūsų naktis šnypštė primindama išsiderinusį lietaus ošimą, kuriuo prasidėjo toji diena, kai Jurga pirmą kartą atsistojo šalia manęs eilėje prie tualetų.

Tai buvo pirmoji naktis, kai grožėjomės atsiveriančiu „Mažeikių Naftos“ gamyklos vaizdu. Jis priminė sumažintą versiją mūsų pirmojo namo aukšto, kurį dėdė Robertas išpuošdavo tūkstančiais lempų ir lempučių, laukdamas pačių keisčiausių išsipildymų, susijusių su mįslingomis būtybėmis.

Lygiai taip tą naktį pradėjau tikėti išsipildymu, susijusiu su Jurga, klasioke iš kampinio namo tuo pačiu numeriu kaip mūsų. Taip pamažu pradėjau tikėti draugystės stebuklu, kuriame bent nuo vieno žmogaus nustojau slėpti, kur gyvenu iš tiesų.
